

KEIKALLA

OSKU ISOSAARI

Kokkola lähialueineen on kautta aikojen ollut hyvää kasvualustaa soittajille. Joillekin tätä alustaa ovat muokanneet aiemmat sukupolvet. Näin on myös Oskun kohdalla. Musiikki kun on kuulunut hänen elonpiiriinsä jo pienestä pitäen. Tässä tarinassa Osku raottaa ovea omaan soittohistoriaansa, joka jatkuu pääkaupunkiseudulla edelleen.

Kotona musiikki oli aina läsnä tavalla tai toisella. Isäni kitarat olivat milloin seinällä tai milloin lattialla ja Agentsien, CCR:n tai The Shadowsin levyt soivat soittimissa. Kitarasta en kuitenkaan koskaan jostain syystä innostunut suuremmin. Oma soittohistoriani sai alkunsa noin 11-vuotiaana, kun arviolta vuoden 1998 alkupuolella aloimme haaveilemaan bänditoiminnasta Ruotsalossa koulukaverini Petteri Kipon kanssa. Kälviän Tarmon jalkapallojoukkueesta vastaavasti tunsin Eero Mämmin, joka oli ilmoittanut soittolevansa kitaraa. Muistaakseni kyselin Eerolta kiinnostusta bänditoiminnasta jalkapalloharjoituksissa ja hän kiinnostui toki saman tien. Lyhyellä päässä laskulla ymmärsin, että jotakin kokonaisuudesta puuttui ja muistelen tokaisseeni pojille; ”minä voin olla basisti”. Sovimme lopulta kokoontua soittimemme Petterin luokse, koska rummut olivat vaikeimmat roudattavat.

Ilmoitin asiasta kotona vanhemmilleni ja luonnollisesti isä innostui asiasta. Bassoa en suorilta saanut käyttööni. Kotoa ei sellaista löytynyt enkä ollut itse asiassa sellaista koskaan edes kokeillut. Ensimmäisissä ”treeneissä” sain lainata vahvistimeksi isän Fenderin Concert-comboa ja soittopeliksi Telecaster Deluxea, joilla oli tarkoitus hoitaa basson virkaa ja ilmeisesti tunnustella riittääkö intoa vielä tämänkin vaiheen yli. Väänsin vahvistimesta bassot täysille ja treblen alas niin pääsin lähemmäksi bassoa muistuttavaa soundia. Eero näytti, että tuossa on G ja tuossa A ja sitten soitat E:tä eli ”sitä paksuinta kieltä vapaana”. Muistaakseni yritimme soittaa Apulantaa ja ehkä jopa Metallicaa.

Treenien jälkeen intoa riitti ja parin päivän sisään tapahtuikin jotakin, jota en koskaan unohda. Tulin koulusta kotiin ja huoneeni pöydällä odotti outo vempain. Isä oli hakenut koesoitettavaksi Kokkolan soitinliikkeestä basson. Merkkiä en muista, mutta väri oli musta-puna-kellertävä sunburst ja myöhemmin ymmärsin basson olleen lyhytskaalainen eli normaalia lyhyemmällä kaulalla. Näppäsin samantien jonkin kielistä soimaan ja sointi jäi pysyvästi mieleeni. Muistan äänen vieläkin hyvin ja koin jonkinlaisen ahaa-elämyksen kun mieleeni jäi ajatus, että ”ai basso kuulostaa tällaiselta”. Kyseinen ilta menikin bassoon tutustuessa ja yritin soittaa Green Dayn Dookie- levyn kappaleita korvakuulolta.

Soittelimme kovalla innolla jonkin aikaa kolmestaan, kunnes kävi ilmi, että jalkapallojoukkueesta tuttu Otto livari soittaa myös kitaraa. Kutsuimme hänet mukaan treeneihin ja Otto asettuikin saman tien soolokitaristin rooliin Eeron hoitaessa laulupuolen. Melko pian perustimme ensimmäisen ”oikean” bändimme, joka sai nimekseen **Frozen Rose**. Tällä kokoonpanolla soitimme myös ensimmäiset keikkamme ja äänitimme jopa ensimmäiset omat kappaleemme Pekka Harjun studiossa Kokkolassa. Raskas musiikki miellytti ja annoimme Pekalle studion ensimmäisenä päivänä käteen Oulun seudulta nousseen Sentenced-bändin levyn ja sanoimme, että ”tällaiset soundit, kiitos”. Pekalle tästä iso kiitos ottaessaan meidän 11-12 -vuotiaiden kloppien kovan innon asiallisesti vastaan. Osallistuimme Frozen Rosen kanssa myös Kokkolassa järjestettyyn

KEIKALLA

bändikilpailuun, jossa bändimme keski-ikä oli noin 6-7 vuotta nuorempi kuin muiden bändien ikäluokka. Tapahtuman juonsi kulttuurivaikuttaja Leif Andersson, joka lopulta palkitsi meidät kilpailussa kunniainnalla sekä ”muhkeilla aterioilla MäkDoonaltsissa”.

Omaa soittotaitoani pääsin kehittämään naapurista kotoisin olevan Janne Suvannon eli Saimiksen oppeihin. Tunneilla koin monia ahaa-elämyksiä ja Saimiksen into bassonsoittoon ruokki myös omaa intoani. Erilaisia ahaa-elämyksiä koin kotosalla kun äiti tanssahteli keittiössä 60-70 lukujen blues- ja rock-kappaleiden tahdissa huutaen ”kuuntele mikä bassolinja!”. Isäni taisi myös nähdä jotakin tapahtuvan minunkin musiikkimaussa ja ennusti minun soittavan jonain päivänä vielä blues-bändissä. Enhän tietenkään ”hevarina” sitä allekirjoittanut.

Soitot bändillä jatkuivat heavy/rock/metallibiisien lomassa jonkin aikaa, kunnes minun, Oton ja Petterin musiikkimaku alkoi kääntymään progressiivisen rockin ja metallin pariin. Eeron musiikkimaku vei enemmän rockin ja grungen suuntaan ja jonkin ajan kuluttua Eero jättäytyikin ryhmästämme. (Eero jatkoi muuten rock ja punk linjalla ja vaikuttaa nykyään The Liar nimisessä rockia soittavassa bändissä sekä mainetta keränneessä Mönni-punkbändissä). Jatkoimme Oton ja Petterin kanssa kolmestaan ehkä vuoden verran kunnes vuoden 2003 alkupuolella Otto kertoi tutustuneensa netin kitara-aiheisilla keskustelukanavilla Ahvenanmaalaiseen kitaristiin Daniel Vainioon, jolla oli sama musiikkimaku kuin meillä sekä intoa ja soittotaitoa vaikka muille jakaa. Pian Daniel matkusti bussikyödyllä Kälviälle pääsiäisviikonlopuksi, jonka käytännössä kulutimme pelkästään soittopuhissa. Soitto toimi välittömästi ja tuntui kuin koko bändi olisi tuntenut Danielin jo kauan. Tällä nelikolla soittelimme progea ja nimi vaihtui muutamaan otteeseen aluksi ollen **Immensity** ja sen jälkeen **Transient Blue**. Soiton sävelsi käytännössä täysin Otto livari ja sovitukset teimme ryhmässä. Pisimmät omatekoiset kappaleemme taisivat olla yli 12-minuuttisia ”teoksia”, joita myös äänittelimme omatoimisesti tietokoneille yleistyneillä äänitysofilla. Studiona toimi meidän koti, jossa oli sopivasti pieni makuuhuone rummuille ja vieressä isompi huone tarkkaamona. Emme hallinneet täysin äänitysohjelman saloja ja esimerkiksi jokainen soittoraita piti ottaa kokonaisuutena sisään – eli ei leikkauksia. Jokainen soittaja osaa kuvitella ne turhautumisen hetket kun useassa otossa 12-minuuttisessa kappaleessa joku mokasi noin 10 minuutin kohdalla.

2004-2005 musiikkimme alkoi pikkuhiljaa kääntymään progen koukeroista yksinkertaisempaan suuntaan sisältäen selkeitä kertosaiteja ja pop-vivahteita. Nimi vaihtui samalla **The Leobarbyksi**, jolla onnistuimme lopulta saamaan Kokkolassa mukavasti keikkaa ja jonkin verran jo tunnustettavuutta. Saimme esimerkiksi järjestettyä oman keikan Tullipakkahuoneella (kiitos tästä Lefalle) sekä English Pubissa, joka oli käytännössä täysi keikkamme ajan ja väki hävisi paikalta keikkamme päätteeksi. Silloin tuli hieno tunne, että hetkinen – väkihän oli tullut oikeasti katsomaan vain meidän keikkaa. Samoihin aikoihin teimme myös ensimmäiset äänitykset yhdessä ammattituottaja Jonas Olssonin (mm. Robin, Jannika B, Callisto) kanssa. The Leobarby kävi testaamassa kykyjään jopa ”isolla kirkolla” Helsingissä On The Rocks -klubilla sekä Kulttuuritalo Gloriassa.

Vuonna 2007 suoritimme armeijan ja tämän jälkeen oli aika muuttaa Kälviältä eteenpäin maailmalle. Muu bändi muutti suoraan Helsinkiin kun taas itse lähdin tutustumaan Savon sydämeen Kuopioon opintojeni perässä. Helsinki ei tuolloin puhutellut itseäni ollenkaan ja

KEIKALLA

The Leobarby - Otto Iivari, Daniel Vainio, Osku Isosaari, Petteri Kippo.

myös soittoilo alkoi hiipumaan. Muu bändi halusi selkeästi viedä bändiä ammattimaiseen suuntaan kun taas itselläni into ei riittänyt niin pitkälle. Päätin lopulta pitkän pohdinnan jälkeen 2008 keväällä jättäytyä bändistä. Se oli todella rankka ja kova päätös itselleni – olimmehan soittaneet yhdessä Petterin ja Oton kanssa kymmenisen vuotta ja kasvaneet yhdessä käytännössä koko teini-iän. Pojat ymmärsivät onneksi päätökseni hyvin ja löysivät nopeasti basistin tontille Kokkolasta kotoisin olevan Petri Airaksisen. Helsinkiin asettunut The Leobarby muuttui lopulta Superscariksi, joka eteni lopulta kiertämään yhdessä Saksaa myöten Sunrise Avenuen lämmittelijänä.

Kuopio

Elelin Kuopiossa vajaan vuoden verran käytännössä ilman soittoa kunnes tutustuin rumpali Mikael Kuuttiin, joka puhui ympäri liittymään hänen aiemmin perustamaansa covereita soittavaan bilebändiinsä. Homma oli täysin erilaista kuin olin tottunut Kälviän poikien kanssa. Soitossa keskityimme ehkä enemmänkin yksityiskohtien loppuun asti hiomisen sijaan yleiseen tunnelmaan ja noh, hauskanpitoon. Ja hauskaa meillä olikin. Covereiden opettelu bassolla avasi toki myös omaa soittotaitoa, kun oli otettava haltuun biisejä bändeiltä ja artisteilta kuten Beatles, Aretha Franklin, James Brown, Lenny Kravitz, Led Zeppelin, Jamiroquai, AC/DC ja CCR.

KEIKALLA

Vaikutin bändissä vuodet 2008-2011, jolloin nimi ehti myös vaihtua MBB:stä (Magic Bullet Band) Daisy Dukes -nimen alle. Kävimme soittamassa mitä ihmeellisimmissä firman pippaloissa tai omaperäisissä häissä. 2011 opintoni Kuopiossa kuitenkin lopuivat ja päätin itsekin muuttaa Helsinkiin töiden ja muiden kavereideni perässä. Daisy Dukes jatkoi kuitenkin vielä usean vuoden ajan vaihtuvalla kokoonpanolla Mikaelin hoitaessa rumpujen tonttia sekä taitavan Anna Sipilän hoitaessa laulajan virkaa.

MBB eli Magic Bullet Band vuonna 2008 ja Daisy Dukes vuodesta 2009 eteenpäin. kokoonpanot vaihtuivat useaan kertaan. Itseni lisäksi orkestereissa esiintyivät mm. Anna Sipilä – laulu, Erkki Mervaala – kitara, Joonas Rajamäki – kitara, Tiina Torvela – koskettimet, Mikael Kutti – rummut.

Näihin aikoihin kääntyi myös uusi sivu Erkki-isäni soittohistoriassa, jolloin hän soitti toistaiseksi viimeisen keikkansa. Tämä tapahtui elokuussa 2010, kun hän kavereineen soitti veljeni häissä Jungsborgilla, Kokkolassa.

Voidaan sanoa, että suoritimme siinä niin sanotusti kapulan vaihdon, kun pääsin siinä tilaisuudessa basistin tontille soittamaan vanhempieni nuoruuden aikaisia sävelmiä The Shadowsista alkaen.

Tämä tilaisuus tulee varmasti palautumaan mieleen vuosien saatossa ja vielä silloin, kun itse istun kiikkustuolissa ja muistelen menneitä.

*Erkki ja Osku Isosaari
Kokkolan Jungsborgilla 2010*

KEIKALLA

Helsinki

Helsinkiin muuttaessani vuoden 2011 lopulla omistin vielä soittokamat ja mietin, että olisipa mukava vielä soittaa. Selailin hakuilmoituksia Helsingin seudulta ja törmäsin kitaristi Oskar Niemisen ilmoitukseen, jossa hän ilmoitti hakevansa rumpalia ja basistia blues-bändiin. Olin aina tykännyt bluesista vaikka en koskaan ollut pitänyt itseäni varsinaisesti blues-miehenä. Päätin kuitenkin ottaa yhteyttä Oskariin ja sain häneltä hänen omia demojaan kuultavaksi. Pidin todella paljon Oskarin kitaransoitosta ja laulutyylistä ja innostuin hommasta. Opettelin demobiisit, sovimme tapaamisen Helsingin melontaseuran majalle (Oskar oli jotenkin saanut järjestettyä sieltä treenikämpän jo etukäteen) ja soitto sekä kemia pelasivat välittömästi.

Rumpaliksi löytyi muutaman kandidaatin jälkeen lopulta vuoden 2012 loppupuolella Jyrki Iivanainen, joka oli Oskarin tapaan kotoisin Forssasta. Pojat olivat törmänneet toisiinsa pitkän tauon jälkeen ja molemmat kysyneet yhteen ääneen ”kuis soittohommat?”. Jyrki on meitä muita vanhempi ja ehtinyt kerätä soittouraa jo pidemmän aikaa esimerkiksi Janne Hurmeen keikkarumpalina. Oskar ilmoitti meidän hakevan bluesbändiin rumpalia ja Jyrki lupautui kokeilemaan. Tässä kohtaa isäni pääsi jo kuittaamaan, että ”minähän sanoin”, kun hänen ennusteensa minun soittamisesta blues-bändissä kävi toteen. Lazy Moose –yhtye oli nähnyt päivänvalon.

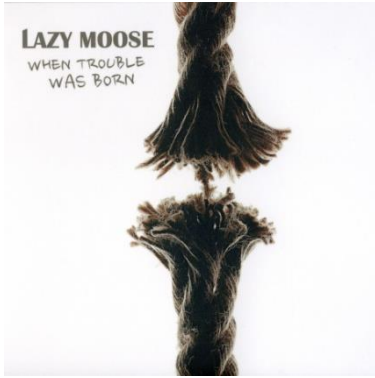

Lazy Moose – Osku Isosaari, Oskar Nieminen ja Jyrki Iivanainen.

Pidimme muistaakseni yhdet treenit kimpassa melojien majalla, jonka jälkeen Jyrki kutsui meidät jo Forssaan hänen omalle treenikselle, jossa oli myös äänituskalustoa. Ne taisivat olla siis toiset tai kolmannet treenit yhdessä, kun äänitimme biiseistä demoversiot. Oskar oli työskennellyt yrityksessä, joka toimitti pääkaupunkiseudun baareihin ja ravintoloihin peruskalustoa, kuten laseja, servettejä, vessapaperia yms. joten hän tunsu hyvin baarien

KEIKALLA

henkilökuntaa. Tätä kautta saimmekin pikaisesti melko hyvin keikkoja erilaisissa kuppiloissa. Ensimmäisenä vuonna pääsimme soittamaan myös muun muassa Kaavi Blues -tapahtumaan, jonka järjestäjän Oskar tunsi ennestään. Oskar oli myynyt keikan sinne siis jo ennen kuin koko yhtye edes oli kasassa.

2013 Jyrkin basistituttava Karppa Caven kehotti meitä olemaan yhteydessä Helsingissä vaikuttavaan Davide Florenoon, jolla oli studio Munkkivuoren ostoskeskuksen kellarissa. Pääsimme äänittämään Daven studioon ensimmäisen julkaisumme [When Trouble Was Born](#), joka julkaistiin kesäkuussa 2014. Samana vuonna juuri ennen levymme julkaisua säestimme Oskarille ennestään tuttua, Detroitin Blues Hall of Fameen nostettua Howard Glazeria viiden keikan minikiertueella Suomessa. Olimme Suomen blues-piireissä selkeästi keski-ikää nuorempaa polvea ja huomio oli kiinnittynyt meihin keikoilla jo kiitettävästi.

Pääsimme elokuussa 2014 soittamaan samana päivänä RootsEspa tapahtumassa sekä Espan lavalle että Helsingin tunnetuimpaan jazz/blues-klubiin Storyvilleen.

Levyn julkaisun jälkeen saimme huomiota enemmän kuin olimme osanneet kuvitella kun Finnish Blues News -lehden 20 kriitikkoa valitsivat meidän julkaisumme vuoden parhaaksi kotimaiseksi julkaisuksi. Samaan syssyyn Finnish Blues Society päätti lähettää levymme Suomen edustajaksi Memphisin, International Blues Challenge -kilpailuun omakustanteiden sarjaan. Päätimme ottaa valinnasta kaiken irti ja järjestimme itsellemme 10 päivän promoreissun Jenkkeihin tammikuussa 2015, joka päättyi IBC tapahtumassa vierailuun Tennesseeen Memphisissä. Kuvasimme matkasta minidokumentin sekä saimme reissulta promokuvia "ison maailman malliin".

Kaiken kaikkiaan vuosi 2014 oli siis soittourallani tapahtumarikkain vuosi vaikka 2015 ja 2016 menivätkin mukavasti keikkaillessa ja säveltäessä uutta tuotantoa. Tätä kirjoittaessa olemme Lazy Moosen kanssa äänittämässä toista levyämme yhdessä tuottaja/miksaaja Hannu Leidenin (Havana Blacks) sekä Maikkarin äänimiehenä vuosikymmeniä toimineen, äänitekniikan ihmemies, Reijo Pelkosen kanssa. Levy on tarkoitus julkaista keväät-kesä 2017 aikana.

BLUES-FINLAND.COM kirjoitti nasevasti netti julkaisussaan 2018 jokseenkin niin, että: *"Blueshirvi loi nahkansa uudelleen ja alta paljastui **Blindberry Ghost**".* Artikkelin lohdutti kuulija-/lukijakuntaa lisäten, että yhtye elää ja voi hyvin ja että kyse oli pelkästään yhtyeen jäsenten kokeneen uuden materiaalin vaativan nimenmuutosta. Sen verran rokimppaa aineistoa olisi soittajien mukaan jatkossa tarjolla. Bändi on ja pysyy, mutta nyt keskitymme uuteen projektiin, soittajat kertoivat.

Alkuvuodesta 2019 julkaistut singlet – [Endless Nights](#) ja [The Siren](#) enteivät debyyttialbumia, joka sitten julkaistiinkin odotetusti vuoden 2019 kesällä. Albumi sisältää 12 kappaletta ja kantaa kuten useimmat debyyttilevyt nimeä [Blindberry Ghost](#).